

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

28. An privilegium Altaris privilegiati sit concessum alicui Religioni, per communicationem possit alia Religio illo uti? Et quæritur, quomodo vero communicatio in Iubilæis, & Indulgentiis detur ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

RESOL. XXVII.

An sub generali communicatione priuilegiatorum Mendicantium, veniant communicata Altaria priuilegiata? Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. Ref. 39.

Lim de hoc, casu fuit mihi cum quodam Religioso altercatio. Et pro parte affirmatiua facit Mandolius tract. de priuileg. ad instar. glos. 9. & Portell. in dubiis. Regul. verb. priuilegij communicatio. n. 26. quia licet forte priuilegij nomen strictè sumptum, indulgentias non comprehenderet: nihilominus tamen ex lata significatione vocabuli comprehendi possunt; quia omnis gratia Principis priuilegium appellari potest, vt dicunt Bald. in pralud. feudal. n. 28. Curt. len. consil. 49. incip. Memoriae recolenda. Gloss. artic. super vlt. reg. Cancell. super 2. p. princ. vers. Nam omnia gratia Principis dicitur priuilegium. Grammar. gloss. 9. n. 29. Ioan. Andreas in cap. olim. de verb. signif. Mandol. eod. tract. q. 7. n. 4. Cum igitur simus in materia fauorabili, in qua latissima fieri debet verborum interpretatio, sequitur sub generali communicatione priuilegiatorum Mendicantium facta alteri Religioni, etiam indulgentias comprehendi. Quod autem hæc sit materia maximè fauorabilis, & per consequens amplianda, probatur: nam quodlibet priuilegium Religioni concessum, censetur fauorabile, etiam si sit contra ius commune. Ergo, &c.

2. Sed tunc ego negatiua sententia adhaesi, & adduxi in terminis, vt dici solet, terminantibus amicum suum & doctum Tamburinum de iure Abbatum, tom. 1. disp. 17. quas. 2. n. 4. Cuius sententiam nouissimè inueni docere etiam Merolla in Theologia Morali, tom. 4. disp. 6. cap. 4. dub. 7. n. 64. tum quia in generali concessione non veniunt ea, quæ quis verisimiliter in specie non esset concessurus, Regul. in generali 81. de regul. lar. in 6. Tum etiam quia per communicationem generalem priuilegiatorum, non communicantur priuilegia exorbitantia, & quæ raro conceduntur. At altaria priuilegiata maximè perpetua raro conceduntur à Sede Apostolica: Ergo, &c. Quod etiam patet ex communi vtu, & stylo Curia, de quo testatur Laurent. de Peyrin. in declaratione Priuileg. 8. à Paulo III. suo Ordini Minorum concessi, numero 2. tom. 2. Vnde ex his inferunt Merolla, & Tamburinus supra, quod Altaria priuilegiata vni Ecclesie Regularium concessa, non censentur communicata aliis Ecclesiis eiusdem Religionis: quamuis omnes dictæ Ecclesie habeant inter se communicationem priuilegiatorum generaliter factam, quia rationes supra assignatae etiam in hoc casu militat. Facit etiam à fortiori doctrina Portell. verb. communicatio priuilegiatorum, num. 6. vbi tenet, quod indulgentia concessa vni Conuentui non communicatur ab aliis.

RESOL. XXVIII.

An priuilegium Altaris priuilegiati sit concessum alii Religioni, per communicationem possit alia Religio eo vti?

Et queritur, quomodo vero communicatio in tubileis, & indulgentiis datur inter Regulares, & eorum Ecclesias sine eiusdem, sine diuersi sunt Ordinis? vt verbi gratia, indulgentia concessa Fratibus Minoribus in Festis suorum Sanctorum censentur concessa pro Ecclesiis Prædicatorum in Festis suorum Sanctorum, & contra? Ex p. 9. tr. 1. Ref. 10.

§. 1. Olim respondi negatiuè: & ita nunc iterum docco: & ita, me citato, docet Lezana in Summa qq. Regul. tom. 3. verb. Altare, numero 19. vbi sic ait: [Huiusmodi autem Altaria priuilegium vni Ecclesie, vel Religionis, non communicantur aliis etiam habentibus generalem communicationem in priuilegiis aliarum Religionum: tum, quia stylus Curia ita tenet: tum, quia iuxta regulam iuris in 6. quæ est 81. in generali concessione non veniunt ea, quæ quis non esset verisimiliter in specie concessurus.] Ita ille, qui citat Peyrinum: quibus adde Romanum de priuileg. Regul. lib. 2. cap. 2. num. 13. Bordonum tom. 2. resol. 52. num. 85.

2. Quomodo vero datur communicatio in tubileis, & indulgentiis inter Regulares eorum Ecclesias, sine eiusdem, siue diuersi Ordinis, recognosce Quintanaduensis in Theol. mor. tract. 4. Appendicis, dub. 8. & 9. Et obiter hæc nota, Hieronymum Rodriquez in Comp. qq. regul. resol. 116. n. 52. docere, Indulgentias concessas, v. g. Fratibus Minoribus in Festis suorum Sanctorum, censeri concessas pro Ecclesiis Prædicatorum in Festis suorum Sanctorum, & e contra. Sed hæc opinio potius est reiicienda, & à praxi abhorret, & eam detestatur consuetudo, secundum quam priuilegia esse interpretanda, communis est Doctorum sententia, vt docet Miranda tom. 2. q. 44. art. 4. siquidem ea declarat, quando lex obligat, vel non obligat, vt cum S. Thoma 2. 2. q. 97. art. 3. q. 186. art. 9. docent Theologi, & consuetudo iuxta hos, & Iurisperitos vim legis habet. & si sit rationabilis, & præscripta, iudicandum est secundum ipsam in iudicio, & foro contentioso; etiam si interdum sit contraria iuri scripto, vt ex Gloss. in cap. consuetudo, d. 1. probat Syluius verbo Consuetudo, q. 19. 10. & 21. Quis igitur inquam cogitauit, quod virtute tubilei concessi in die S. Bonauenturae, lucrentur fideles, illud in die S. Hiacynti in Ordine Prædicatorum.

RESOL. XXIX.

An Altaria priuilegiata concessa Regularibus fuerint reuocata per Bullam Pauli V. anno 1606. vel tantum prædictus Pontifex reuocauerit Indulgentias concessas immediate ipsi Regularibus vniuersi?

Idem dicendum est de Indulgentiis concessis pro animabus Regularium absque vlla aliorum Regularium, vel secularium diligentia. Ex p. 9. tr. 1. Ref. 21.

§. 1. Respondeo negatiuè cum Quintanaduensis in Theol. mor. tom. 1. tract. 4. Appendicis, dub. 2. num. 1. vbi probat, quod in dicto Breui reuocata non sunt Indulgentia concessa Religiosis pro Animabus Purgatorij: v. g. vt tali Missa, vel oratione, vel in tali die liberent vnam animam à Purgatorio. Huiusmodi Indulgentias plures inuenies apud Hieronymum Rodriquez resol. 77. à num. 62. Et animaduerte, quod etiam si anima Purgatorij sit Religiosi cuiusvis, & Pontifex concedat, quod quicumque, siue secularis, siue Regularis, hoc, vel illud opus pro illa effecerit in Ecclesiis Regularium, aut in eorum Altaribus priuilegiatis, liberet eam; non est censendum, hanc Indulgentiam esse reuocatam: nam indultum hoc non concessum Religiosis, quatenus Religiosi sunt; sed ratione Ecclesie, vel Altaris; & Paulus V. non reuocauit Indulgentias Regularium Ecclesiis, vel Altaribus concessas, sed tantum concessas immediate, & directè, ipsi Regularibus vniuersi, qui propterea de eius foro erant. Imò, etsi nominatim Pontifex exigeret, vt Missa pro anima Regularis defuncti à Regulari celebraretur, vt defunctus à Purgatorio liberaretur; adhuc hæc Indulgentia,

Sup. hoc il. Ref. p. de- tit.

Sup. hoc. in tr. 5. lege latam doct. Ref. 40. signanter §. penult. & vit.